

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

1949

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ὁ μύθος, γιατί λείπει ἀπ' αὐτὸν ἡ παράλληλη περιπέτεια τῆς Κίτης καὶ τοῦ Λεβίν. Οἱ ἥρωες δὲ μᾶς πείθουν—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ρίτσαρτσον, ποὺ εἶναι θαυμαστός. Ἄλλ' ἡ Βίβλιαν Λῆ; Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Ἄννα τὸ χαδιάρικο αὐτὸ γιατί; Στὸ πρόσωπο τῆς Λῆ ἡ Ἄννα χάνει τὴ δική της προσωπικότητα—καὶ τὸ δράμα χάνει τὴν ἀλήθεια του. Καὶ κινδυνεύει νὰ γίνει παρωδία μὲ τὴν ἐμφάνιση ἐνὸς ἡλίθιου ποὺ παριστᾷ τὸ Βρόνσκυ. Ποῦ τὸν βρήκαν αὐτὸν τὸν ἀπερίγραπτο ἠθοποιό; Ἀκόμα κι' ὁ Φερναντέλ (ὄχι βέβαια σὰν ἠθοποιός, γιατί θὰ ἦταν βλασφημία νὰ γίνει σύγκριση, ἀλλὰ σὰ φάτσα) θὰ ἦταν καλλίτερος ἀπὸ τὸν Κίερον Μούρ, ποὺ ἂν ἦταν τέτοιος ὁ Βρόνσκυ. ἡ Ἄννα Καρένινα θάπρεπε νὰ ἦταν ἡ γυναίκα μὲ τὸ χειρότερο γούστο στὸν κόσμο. Καὶ δὲν εἶχε τέτοια γνώμη ὁ Τολστόη.

Γ. Ν. ΜΑΚΡΗΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μιχάλη Περίδη: «Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κωνσταντίνου Καβάφη».

Ἄν ἡ ζωὴ τοῦ Καβάφη κινεῖ ἓνα ἐξίσου ἐντονο ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ἔργο του (βιβλία κυρίως μὲ ἀνέκδοτά του μᾶς ἔχουν κατακλύσει τὸν τελευταῖον καιρὸ), δὲν εἶναι ἀπλῶς γιὰ τὴν ἰδιότητα της, ἀλλὰ καὶ γιατί τὸ ἔργο, στὴν πιὸ οὐσιώδη ἐκφρασὴ του, ἐγαίνει αὐτοῦσιο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ. Ἡ ἰδιαίτερη προσοχὴ ποὺ δόθηκε στὴ μακριὰ μελέτη τοῦ κ. Μιχάλη Περίδη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Καβάφη, ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ, περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη, μᾶς παρέχει ἐναργέστερη τὴν ἀποδείξη τῆς βαθύτατης αὐτῆς ἀλληλουχίας ἔργου καὶ ζωῆς, ὄχι μὲ τὸ κριτικὸ μέσον τῆς σύνθεσης ἀλλὰ μὲ μιὰν ἀποδεικτικώτατη ἀνάλυση.

Ἄξιζε νὰ θαυμάζουμε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὑψώνουν ἔργα πίστεως καὶ ὑπομονῆς.—σὰ μνημεῖα στὴν ἀξία τοῦ πνεύματος—στὸ πείσμα τῶν ἀλλοπρόσαλλων καὶ τρομαχτικὰ ἀπορροφητικῶν καιρῶν ποὺ ζοῦμε. Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, παρακολουθημένη σὲ ἀναρίθμητες καὶ συχνὰ τόσο ἀσήμαντες λεπτομέρειες, ἄς εἶναι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀκόμη κι' ἓνας μεγάλος ποιητῆς, ἡ ἐργαστηριακὴ, μὲ τὸ μικροσκόπιο, ἀναδίφηση τῶν στοιχείων ποὺ συνθέτουν τὸ ἔργο του, μπορεῖ, ἄραγε, σήμερα νὰ συγκρατήσῃ ὀλόκληρο κι' ἀποκλειστικὸ τὸ ἐνδιαφέρον μας, στὴ διαδρομὴ τριακοσίων σελίδων; Εἶναι, φαίνεται, μέσα στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου νὰ ζητάει κάποτε—ἴσως καὶ συχνὰ—νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ γενικά καὶ τὰ καταθλιπτικά, στὰ μικρά καὶ τ' ἀτομικά, ποὺ καθορίζουν, ἄλλωστε, σαφέστερα καὶ τὴν προσωπικὴ, τὴν ἐσωτερικὴ του μοῖρα.

«Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κωνσταντίνου Καβάφη», κοιταγμένος ἀπὸ μιὰ τέτοια σκοπιὰ, δὲν εἶναι μόνο ἓνα βιβλίον, ποὺ ἀποβλέπει νὰ ἱκανοποιήσῃ μικρὲς περιέργειες γύρω στὸ πρόσωπο ἐνὸς φημισμένου ποιητῆ. Κι' ὅταν ἀκόμη φτάνει στὴν ἀπαρίθμηση τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης του, εἶναι γιὰ νὰ καταφέρει κάτι περισ-

σότερο. Νὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ στοιχεία, τ' ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ σύνθεση τῆς προσωπικότητάς του, ἡ ὁποία σύνθεση ἐπαφίεται, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος, στὴν ἱκανότητα τοῦ ἀναγνώστη.

Δὲ θὰ μπορούσα νὰ ὑποστηρίξω ὅτι ὅλες οἱ λεπτομέρειες ποὺ ἀποτελοῦν τὸν κορμὸ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μᾶς εἶταν ἀναγκαῖες, ἀφοῦ, ἄλλωστε, πολλὲς ἀπ' αὐτὲς μᾶς εἶταν ἤδη γνωστὲς. Ἀλλὰ καθὼς ὑπάρχουν πολλὲς ποὺ δὲν προσθέτουν ἀπολύτως τίποτε, εἶναι πάλι ἄλλες, ὄχι ἀπλῶς συνταρακτικὲς, ἀλλὰ βαθύτατα ἀποκαλυπτικὲς (τὰ κόκκαλα τοῦ Καβάφη θὰ τρίβουν στὸν τάφο του ἀπὸ ἀγανάκτηση γιὰ τὴ δημοσίευσή τους), ποὺ ρίχνουν ἓνα ἐντονώτατο φῶς στὴν κεντρικώτερη πτυχὴ τοῦ Καβαφικοῦ ἔργου. Ἐννοῶ κυρίως τὸ VI κεφάλαιο, «Ὁ ἡθονικός του βίος», ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὴ σεξουαλικὴ διαστροφή τοῦ Καβάφη καὶ τίς φριχτὲς ἀγωνίες καὶ θλίψεις—σχεδὸν ἀνομολόγητες καὶ στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του, ἀφοῦ δὲν ἀποτολμοῦσε νὰ τίς καταγράψῃ παρά μὲ μισὲς καὶ συνθηματικὲς λέξεις—ποὺ τοῦ προκαλοῦσε. Ἡ ἀποκρυπτογράφηση, ἀπὸ τὸν κ. Περίδη, μερικῶν σημειωμάτων τοῦ ποιητῆ, ποὺ «Ὁμνύει κάθε τόσο νὰ κάμει πιὸ καλὴ ζωὴ» ἢ ποὺ θρίσκειται «ἐν ἀπογνώσει», ἐπιβεβαιώνουν τὴν ὑπόθεσή μας ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Καβάφη δὲν εἶναι ἓνα ἔργο ἀπλῶς συναρτημένο μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ, ἀλλὰ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ καθαρὸ ἀπόσταγμα αὐτῶν τῶν ἀγωνιῶν, τῶν ὀποίων θέλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν τέλειαν ἀποκορύφωση. Μόνον σὲ ὅσους μποροῦν νὰ ἔχουν μιὰν ἄμεση ἢ καὶ ἔμμεση (ἢ σεξουαλικὴ διαστροφή δὲν εἶναι, φυσικά, ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἀναγνώστη) συμμετοχὴ σ' αὐτὲς, νομίζω ὅτι τὸ ἰδιότυπο αὐτὸ ἔργο μπορεῖ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὑπέρτατο μυστικὸ του.

Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὲς τίς ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Μιχάλη Περίδη, κι' ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες ποὺ μόνο μπορούμε νὰ μαντεύσουμε («τὸ περιεχόμενο τῶν ἐξομολογήσεων, μᾶς λέει, εἶναι πάρα πολὺ ὠμό, φαί μερικὲς περιγραφὲς τῶν τόσο ἀπόλυτα ρεαλιστικὲς ποὺ νὰ μὴν τίς ἀνέχεται ἡ κοινὴ συνείδηση») μπορούμε νὰ εἰσδύσουμε εὐκολώτερα καὶ στὸν ποιητικὸ μηχανισμό τοῦ Καβάφη καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ ἰδιαίτερό του θέλημα. Ἡ ἴδια ἡ πίεση τοῦ ἀγχους ποὺ τὸν κατεῖχε, τὸν προδιέθετε γιὰ τὸ μικρὸ, τὸ ἐπιγραμματικὸ ποίημα· καὶ γιὰ τὴ σύντομη, τὴν κοφτὴ—εἰρωνικὴ ἢ ὄχι—διατύπωση. Ἐξ ἄλλου «Ὁ Καβάφης σπούδασε τὴ νεοελληνικὴ μόνος, περισσότερο παρά ὅποιος δὴποτε ἄλλος. Ζοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα». Γι' αὐτὸ παρατηροῦμε στὸ ἔργο του γλωσσικὲς ἀνισότητες, κάποτε καὶ χονδροειδῆ λάθη (οἱ προστακτικὲς «ἐπέστρεψε», «ἀπήγγειλε») ὅπως καὶ στοῦ Ψυχάρη («δαρέθηκα ὄλο νὰ κάθουμαι στ' αὐγά μου!») γιατί κι' ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος δὲν ἔζησαν τὴ δημοτικὴ γλῶσσα, ἢ τὴν ἔζησαν λίγο, γιὰ νὰ ζητήσουν ν' ἀναπληρώσουν μὲ τὴ μάθηση τὰ κενά. Τὸ περίεργο, προκειμένου γιὰ τὸν Καβάφη, τὸ σχεδὸν ἀνεξήγητο, εἶναι πῶς μιὰ γλῶσσα, φτειαγμένη ἀπὸ τόσο ἀνόμοια στοιχεῖα, διαμορφωμένη μ' ἓναν τόσο πεισματικὰ ἀφύσικον τρόπο, κατορθώνει νὰ παίρνει τόσο δάρος στὴ συνείδησή μας, νὰ μᾶς

ἐπιβάλλεται, μ' ἕναν τρόπο ἀναντίρρητο, αἰσθητικά. Εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις ποιητῶν, ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς ἀνοίγουν μὲ μιὰ μόνη φράση, κάποτε μὲ μιὰ μόνη λέξη, τὸν μυστηριώδη κόσμον τῆς ἀνθρώπινης μοίρας, ἀκριβέστερα, νὰ μᾶς φέρνουν ἀντιμέτωπους σὲ μιὰν ἀνθρώπινη πραγματικότητα. Ὅταν λέει, λόγου χάρι, γιὰ τὸν Καισαρίωνα ἐκεῖνο τὸ «χλωμός καὶ κουρασμένος, ἰδεώδης ἐν τῇ λύπῃ του», αἰσθανόμαστε πόσο αὐτὸ τὸ δεύτερο ἡμιστίχιο εἶναι ἀναντικατάστατο. Ἐπιβάλλει τὴν ἀλήθεια τῆς κατάστασης ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ μιὰ ἔκφραση, ποὺ εἶναι ἡ μόνη. Καί, σὲ σὲ μαζὶ αὐτὸ δὲν ἔχουμε πιά μιὰν ἀπλή ἰδιουτυρία, ἀλλὰ μιὰ πρωτοτυπία.

Ὅταν κλείνουμε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Μιχάλη Περίδη, αἰσθανόμαστε, σὲ πολλὰ βασικά σημεῖα, μιὰν ἱκανοποίηση γιὰ ὅσα ἡ κριτικὴ μᾶς εἶπε πρὶν ἀπ' αὐτό. Ἡ διαίθεσή της, ἡ διεξοδότης της δὲν ὑπῆρξε τυχαία. Θάπρεπε νὰ εἶχε προηγηθεῖ ἀπὸ τίς πολὺ σοβαρότερες—ἀπὸ συνθετικὴ ἀποψη—μελέτες τοῦ Τίμου Μαλάνου καὶ τοῦ Ἰ. Μ. Παναγιωτόπουλου, ποὺ ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, σὰν καθαρῶν κριτικοὶ στάθηκαν ἀντιμέτωποι σὲ ἀντικείμενο τῆς κρίσης τους. Ἄν αὐτὸ τὸ ὀνομάζαμε προκατάληψη ἐναντίον τοῦ Καδάφη, τότε θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι καὶ ὁ κ. Μιχάλης Περίδης ἔγραψε τὴ μελέτη του μὲ προκατάληψη ὑπὲρ τοῦ Καδάφη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΙΝΗΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Δ'. (1 Ὀκτωβρίου - 31 Δεκεμβρίου 1948) *

Α'. Στὴν Ἀθήνα.

Ι. Δραματικὸ θέατρο :

1. «*Ἀλίκης*» (Διευθυντὴς Κ. Μουσοῦσης).

α') «*Θέατρο Τέχνης*», περίοδος 6η. (Β. Διαμαντόπουλος, Μ. Γιαννακοπούλου, Α. Καλλέργης, Τ. Καράλη, Β. Μεταξά, Δ. Μίλας), Ἀθ. Μιχαηλίδου, Ζωὴ Σκουρλά, Α. Χατζημάρκος).

α') *Ὀνίλ*: «*Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ θεοῦ ἔχουν φτερά*», μεταφρ. Β. Νικολόπουλου, (Ἔχει ἐκδοθεῖ στοῦ Γκοδόστη, 1945* δὲς καὶ σὲ τὸ θαυμαστό βιβλίο τοῦ Μπάρρετ Κλάρκ γιὰ τὸ δραματογράφο σ. 129-133—δίδαγμα εὐγενικῆς, ἐλευθέρης καὶ ὄχι ζαλιτιστικῆς κριτικῆς, κι εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει καὶ στὴ γλῶσσα μας). Σκηνογραφίες Γιαν. Στεφανέλλη. 13 Ὀκτωβρ. *Τζίμ*: Διαμαντόπουλος, *Ἐλία Σκουρλά* (πρ. ἔμφ.)** (41).

β') *Ἐδ. ντὲ Φιλίππο*: (πρ. ἔμφ.) «*Ἄχ, αὐτὰ τὰ φαντάσματα*», μεταφρ. Θεμ. Ἀθανασιάδη-Νόβα. Σκηνογρ. Ὀρφανίδη.—Γιὰ τὸ συγγραφέα

* Δὲς τὸ Γ' «Χρονικὸ» στὴ «*Νέα Ἑστία*», 1 Νοεμβρ. 1948.

** Μὲ τὸ «(πρ. ἔμφ.)» δίπλα στ' ὄνομα τοῦ συγγραφέα, τοῦ ἠθοποιοῦ, τοῦ σκηνογράφου κλπ. θὰ ὑπενηθίζουμε τὴν πρώτη ἐμφάνισή τους. Στὸ τρίμηνο μᾶς ἔχουμε πολλούς, «ντεμπουντάντες», θὰ λέγαμε στὴν αὐτὴ τῶν «Ὀλυμπίων», ἠθοποιούς τουλάχιστον. Ὑστερ' ἀπὸ χρόνια ποῖός ξέρει γιὰ ποιανοῦ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν πρώτη ἐμφάνιση θὰ ἐνδιαφεροῦν οἱ ἐρευνητὲς καὶ οἱ θαυμαστές!

καὶ γιὰ τὸ ἔργο δὲς «*Νέα Ἑστία*» 1948, σ. 603-608, ὅπου ὁ μεταφραστὴς μᾶς μιλάει διεξοδικὰ καθὼς καὶ γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ θεάτρου στὴν Ἰταλία. Νομίζω πὼς ἐκεῖ ἔχουμε τὴν πρώτη σχετικὴ μνεία.

β') «*Πειραματικὸ θέατρο*» (Α. Δαμιανός, Ἀν. Δεδάρη (πρ. ἔμφ.), Βάγγος Καμπέρος, Μαρίνα Κρασοῦ, Κώστας Πανόπουλος (πρ. ἔμφ.), Ἀνθ. Παπαδάκη, Νότης Περγιάλης (πρ. ἔμφ.), Ἐλένη Στραγαλᾶ (πρ. ἔμφ.), Κώστας Στράντζαλης).

β') *Ὀκεύζυ*: «*Ἡ Ἥρα καὶ τὸ παγῶνι*» μεταφρ. Ν. Σπάνια. 21 Δεκεμβρ., Τρίτη, 5 μ. μ.—Ὁ θίασος παίζει κάθε Τρίτη ἀπόγευμα πρὸς τὸ παρόν ἕνα μῆνα γιὰ τὸ κάθε ἔργο (τέσσερις δηλ. παραστάσεις) σὲ τὸ ἴδιο διάστημα θὰ μελετοῦν τὸ ἐπόμενο. Τὸ «Πειραματικὸ» ἀντικρῦζει πολλὰς δυσκολίες καὶ οἱ νεαροὶ τοῦ ἐκπλήσσονται γι' αὐτές· δὲ χάνουν ὅμως τὸ κύριο γνώριμά τους, τὴ χάρι, τὴν εὐγένεια, τὸ ἀνάλαφρο «κάτι» τους. Ἀκόμη δὲν ἔχουν μιὰ συγκεκριμένη αἰσθητικὴ κατεύθυνση. Ψάχνουν. Πάντα θαδίζουσι πρὸς τὸ καλύτερο καὶ προάγουσι τὴν παράδοση. Ἡ σύμπηξη ἀκριβῶς ἑνὸς τέτοιου συγκροτήματος φανερώσει πὼς τὰ θεατρικά μᾶς πᾶνε ἄσκημα· ἀλλιῶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ ξεπροβάλλει σὲν ὀρίζοντα ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ ἀγοῦριδα οὔτε νὰ μᾶς δώσει μιὰ συγκίνηση ποὺ ὁμοιά της δὲν εἶν' εὐκολο νὰ τὴ δροῦμε ἄλλοῦ. Ὁ μικρούλης αὐτὸς Δαυὶδ μπουσουλάει ἀλλὰ μαζὶ ἀμολάει καὶ τὴ σφεντόνα του. Παρόμοιο γίνεται ὅταν πρόκειται νὰ ξεφυγῆσιν οἱ Γολιάθ. Ἡ κριτικὴ τοὺς ἐννόησε—ἰδοὺ ἕνα βαρὺ προηγούμενο γι' αὐτούς, ποὺ δημιουργεῖ βαρύτερες ὑποχρεώσεις. Ἄς τὸ ξέρουν: Μόνο ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους θὰ ἔχουν νὰ περιμένουν βοήθεια. Ὅλα θὰ γίνουν, ἀλλὰ «μὲ καιρὸ καὶ μὲ κόπο». Ἡ ἐργατικότητα ποτὲ δὲν πηγαίνει χαμένη!

Ἡ «*Ἥρα καὶ τὸ παγῶνι*» εἶνε ἰρλανδέζικον κατὰ σύμπτωση, αὐτὲς τίς μέρες μαζεμένα, ἂν καὶ κάπως ἀργά, μαθαίνουμε κι' ἄλλα ἔργα τοῦ τιμημένου νησιοῦ. Στὰ τελευταῖα φύλλα τῆς «*Νέας Ἑστίας*» ἀκριβῶς δημοσιεύθηκε τοῦ Sugne «*Ἡ Ντιαντρὴ τῶν θλίψεων*» μεταφρ. Α. Σταύρου καὶ τοῦ ἴδιου τὸ μονόπρακτο «*Ἡ σκιά τῆς κοιλάδας*», σὲ ἀληθινὰ σπουδαία μετάφραση τοῦ Π. Κατσέλη («*Ὁ Αἰῶνας μας*», Δεκεμβρ.)—Γερὸ θέατρο, γραμμένο στὶς ἀρχὲς τῆς ἐκατονταετίας μᾶς καὶ ἀργότερα, ὅταν σ' ἐμᾶς γράφανε, μοιραῖα, μόνο γιὰ συζυγικὲς βουλευσαρδιέρικες ἀπιστίες· δὲν κάνω ἐπίκριση, παράπονο θέλω νὰ ἐκφράσω· φταεῖ καὶ σ' αὐτὸ ἡ γεωγραφικὴ μᾶς θέσις. Τοῦ Sugne ἔχουν μεταφρασθῆ στὴ γλῶσσα μᾶς καὶ οἱ «*Καβαλλάρηδες πρὸς τὴ θάλασσα*». Ξέρω πὼς τὸ ἀγαποῦν οἱ μαθητὲς τῶν Δραματικῶν Σχολῶν. Σ' ἕνα σημείωμά του γιὰ τὸ συγγραφέα («*Νέα Ἑστία*», 15 Ὀκτωβρ. 48) ὁ Α. Σταύρου τὸ ἀναφέρει καὶ δὲν σημειώνει πότε κυκλοφόρησε οὔτε κἂν ἂν ἔχει μεταφρασθῆ ἐλληνικά. Τί προχειρότητα, συχωρέστε με! Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ ὁ ἀγευστός τοῦ ἰρλανδικοῦ θεάτρου ὅτι ἐτυπώθηκε σὲ περιοδικὸ «*Κύκλος*» στὰ 1934 καὶ μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ἴδιον κ. Α. Σταύρου;